

ges udenfor Tingene, men man har ment det rimeligt her at indsætte denne Bestemmelse, og jeg tror ogsaa, at Befolkningen vil hilse den med Tilfredshed, idet det saa ikke kan siges, at Rigsdagen sidder og laver Ben til Uddeling blandt sine egne Medlemmer. Jeg tror ikke, det er nødvendigt at omtale Forslaget nærmere.

Nr. 30 rykker Tidsfristen fra „Udløbet af Januar Maaned” frem til „den 15. Januar”. Det vil fremme Ligningens Tilendbringelse, sikkert til stor Glæde for de kommunale Raad.

Nr. 31 omhandler Selvangivelsen, og hvorledes den skal være formet. Som nævnt krævede man fra Landstingets Side, at den skulde være stærkere specificeret, end Tilfældet er her. Vi nærrede Betænkelse ved at tiltræde denne Bestemmelse, da det sikkert vilde gøre Selvangivelsen end mere vanskelig, end den allerede nu er, og det vilde let have haft den Følge, at man ikke fik den Opfyldelse af Selvangivelsesbestemmelsen, som man ønskede og tilsigtede. Der staar i Forslaget, at „for Indkomsten kan der dog ikke forlanges en Specifikation, der gaar ud over, hvad Reglerne om kommunal Kildebeskatning tilsige”. Nr. 32 behandler Skemaernes Form. Der skal være Plads i dem til at opgive de Ting, der her ere nævnte, men de skattepligtige have dog ikke Pligt til at opgive dem, de løbe blot en Risiko ved at undlade det. Nr. 33 er en Tilføjeelse, som man fra anden Side har ønsket, om, at Selvangivelsen skal underskrives som udfærdiget efter bedste Overbevisning. Vi have nu ment, at det var en selvfølgelig Ting, der ikke behøvedes at sættes ind, men vi have ikke noget imod, at det staar der. Nr. 34 er en Understregning af, at den Ansættelse, der foregaar ude i Kommunerne, er foreløbig. Det er den ifølge Sagens Natur altid, men det bliver stærkere understreget her. Nr. 35 er en Følge af en tidligere Ændring. Nr. 36 gaar ud paa, at Ligningsmyndighederne ogsaa af egen Drift, uden at der foreligger Andragende fra den skattepligtige, kunne indstille, at Nedsættelse finder Sted. Nr. 37 er en lignende Ændring som Nr. 34.

Nr. 38 indeholder den Udvidelse af Appelretten, som jeg allerede har nævnt. Den vil sikkert blive saa udvidet, at Landsoverskatteraadet vil faa et overordentlig betydeligt Arbejde ved Behandlingen af Skatteklager. Nr. 39 er en Følge af Nr. 36. Nr. 40 gaar ud paa, som jeg allerede har paapeget, at et enkelt Medlem af Skatteraadet kan indanke Ligningen for Landsoverskatteraadet. Herved sikrer man sig,

at et Flertal af Skatteraadet ikke kan dække over uforsvarlig lav Ansættelse, idet det enkelte Medlem da kan bringe saadan Ansættelse under Paakendelse af en højere Myndighed. Nr. 43 er det ikke nødvendigt at omtale nærmere. Nr. 44 gaar ud paa, at §§ 32—35 skulle udgaa, det er dem, der handle om Overskatteraadene. Nr. 45 er en Følge af den ny Ret til selvstændig Behandling af Skatteansættelsen, som er givet Landsoverskatteraadet. Nr. 46 indeholder nærmere Regler for, hvorledes Paaanke til Landsoverskatteraadet sker saa vel fra Skatteyderne som fra Skatteraadene enkelte Medlemmer. Nr. 47 omhandler det samme Forhold. Jeg gør her opmærksom paa, at den samme Ret, som Overskatteraadene efter Folketingets Vedtagelse havde til, ogsaa hvor der var forlangt Nedsættelse, at forhøje Ansættelsen, for saa vidt de fremkomne Oplysninger gav Anledning dertil, nu er overført til Landsoverskatteraadet. Nr. 48 er en Følge af en tidligere nævnt Ændring. Nr. 49 omhandler det Arbejde, der er tiltænkt Landsoverskatteraadet, og som jeg allerede har berørt under min Omtale af, hvad der vil indkomme ved de forbedrede Ligningsregler. Som jeg allerede har udtalt under Sagens Behandling her, anser jeg det for at være af megen Interesse, at denne Institution kan sammenkalde Repræsentanter for Skatteraadene til Møde for at søge mulige Fejl rettede og for at frembringe en større Ensartethed.

Nr. 50 giver et klarere Udtryk for Skattepligtens Indtræden. Nr. 51 gaar ud paa at ændre Tallet „15” i § 44, første Stykke, Linie 5, til „25”. Det er den Forhøjelse, der er Tale om, naar der ikke foreligger Selvangivelse. Efter Landstingets Forslag skulde der anføres særlige Grunde for at faa Lov til at klage, naar den paagældende ikke havde brugt Selvangivelse, og man løb ikke nogen Risiko ved at undlade Selvangivelse af Formuen. Disse Punkter have vi ikke kunnet tiltræde. Nr. 52 omhandler den Risiko, den skattepligtige løber ved ikke at angive Indkomsten og Formuen i den Udstrækning, som Selvangivelsen indeholder Plads til. Nr. 53 er sproglig.

Forslaget under Nr. 54 handler om Skat af Arvinger i Dødsboer. Nr. 55 indeholder en Udvidelse af den Pligt, som Skifteretterne nu have til at meddele Oplysning om Dødsboer. Disse skulle heretter gøre Anmeldelse saavel til Ligningsmyndigheden som til Skatteraadet. Nr. 56 er sproglig. Nr. 57 omhandler den Tavshedspligt, der paahviler saavel Skatteraadets Medlemmer som dem, der ere be-